

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/55320 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 3 april 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 april 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 11 november 2005 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 3 april 2007, verzonden op 10 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 1 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 15 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de
enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van
mr. M.L.D. Trippert-van Gemeren, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

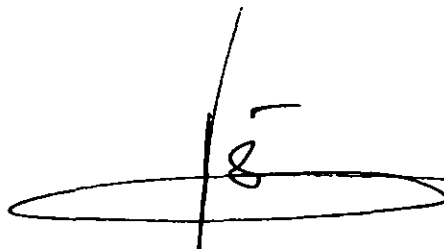
w.g. Trippert-van Gemeren
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 juni 2007

289

Verzonden: 14 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 05/55320

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van Turkse nationaliteit,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. R. van Asperen, advocaat te Groningen,

en

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE,

voorheen de Minister van Justitie,
daarvoor de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
(Immigratie-en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. A. Flos, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 26 augustus 2003 heeft eiser een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking verband houdende met het verblijfsdoel 'gezinshereniging bij vader'. Verweerder heeft bij beschikking van 2 april 2004 afwijzend op de aanvraag beslist.

1.2. Eiser heeft daartegen op 21 april 2004 bezwaar gemaakt. Bij beschikking van 11 november 2005 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

1.3. Bij beroepschrift van 7 december 2005 heeft eiser tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld bij de rechtbank.

1.4. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.5. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 21 februari 2007. Eiser is niet in persoon ter zitting verschenen, maar heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Verweerder heeft de aanvraag om de navolgende redenen afgewezen. Eiser beschikt niet over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Eiser valt voorts niet onder één van de categorieën vrijgestelde vreemdelingen genoemd in artikel 17, eerste lid, onder a tot en met f, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) dan wel artikel 3.71, tweede lid, Vb 2000. Er is tevens geen grond om aan te nemen dat toepassing van voornoemd artikel van het Vb 2000 in dit geval leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. Evenmin komt eiser in aanmerking voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 3.71, vierde lid, Vb 2000. Eiser heeft slechts gesteld dat zijn moeder, die nog in Turkije verblijft, te ziek is om voor hem te zorgen en dat zijn vader niet met hem naar Turkije kan reizen om een mvv aan te vragen, omdat eisers vader volledig arbeidsongeschikt is. Geen van beide stellingen is echter nader onderbouwd. Verweerder heeft zich dan ook op het standpunt gesteld dat er geen aanleiding bestaat om eiser vrij te stellen van het voornoemde vereiste. Evenmin is aangetoond dat eiser, zoals hij zelf stelt het Nederlanderschap bezit. Tenslotte is verweerder van mening dat de gestelde inburgering van eiser in het gezin in Nederland niet kan leiden tot een mvv-vrijstelling nu het eiser niet was toegestaan om in Nederland te verblijven. De gestelde inburgering komt dan ook volledig voor zijn rekening en risico.

2.2. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat hij dient te worden vrijgesteld van het mvv-vereiste, omdat hij vanwege de Nederlandse nationaliteit van zijn vader het Nederlanderschap zou bezitten. Daarnaast doet eiser een beroep op het EG-recht nu zijn vader als gemeenschapsonderdaan moet worden aangemerkt en eiser daarmee een afgeleid recht op verblijf heeft. Voorts leidt tegenwerping van het mvv-vereiste tot een onbillijkheid van overwegende aard. Eiser heeft daartoe - voor zover van belang - aangevoerd dat hij in het gezin van zijn vader is ingeburgerd en dat hij in dat gezin het gezinsleven uitoefent. Van eiser kan niet verlangd worden dat hij terugkeert naar het land van herkomst, nu zijn moeder te ziek is om in Turkije voor hem te zorgen. Eisers vader is volledig arbeidsongeschikt en kan niet in staat worden geacht om naar Turkije te reizen en aldaar met eiser een mvv aanvraag af te wachten. Daar komt bij dat alle broers en zussen van eiser in Nederland wonen en er verder geen familieleden in Turkije zijn die hem kunnen opvangen. Tenslotte heeft eiser zich op het standpunt gesteld dat de bestreden beschikking in strijd is met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) en artikel 2, 9 en 10 van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK). Eiser is voorts van mening dat verweerder ten onrechte het horen achterwege heeft gelaten.

Beoordeling van het beroep

2.3. De verblijfsvergunning regulier, zoals bedoeld in artikel 14 Vw 2000, kan worden afgewezen op de gronden genoemd in artikel 16, eerste lid, Vw 2000. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel, waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Tussen partijen is niet in geschil dat eiser niet beschikt over een geldige mvv.

2.4. Ingevolge artikel 17, eerste lid, Vw 2000 zijn verschillende categorieën van vreemdelingen uitgezonderd van het mvv-vereiste. Tussen partijen is niet in geschil dat eiser niet valt onder een van de categorieën vrijgestelde vreemdelingen genoemd in artikel 17, eerste lid, onder a en c tot en met f, Vw 2000. Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, niet worden afgewezen, wegens het ontbreken van een mvv, indien de vreemdeling gemeenschapsonderdaan is. De rechtbank is van oordeel dat verweerder terecht heeft overwogen dat eiser en zijn vader niet kunnen worden aangemerkt als gemeenschapsonderdaan. Eisers vader heeft weliswaar de Nederlandse nationaliteit en is daarmee tevens EU-onderdaan, maar hij is geen gemeenschapsonderdaan in de zin van de Vreemdelingenwet 2000. Nederlanders kunnen daarom in het algemeen geen beroep doen op het gemeenschapsrecht voor verblijf van familie- of gezinsleden. Voorzover eiser zich tevens beroept op de richtlijn 2003/86 EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, is de rechtbank van oordeel dat dit, nog afgezien van het feit dat dit beroep niet nader is geconcretiseerd, derhalve niet tot een ander oordeel kan leiden.

2.5. Ingevolge artikel 17, eerste lid, onder g, Vw 2000 kunnen bepaalde categorieën van vreemdelingen bij algemene maatregel van bestuur worden vrijgesteld van het mvv-vereiste. Ingevolge artikel 3.71, tweede lid, onder g, Vb 2000 is de vreemdeling die in Nederland verblijft en bij de rechtbank te 's-Gravenhage een verzoek heeft ingediend tot vaststelling van zijn Nederlanderschap dat naar het oordeel van de minister niet van elke grond onbloomt is, vrijgesteld van het mvv-vereiste. Eiser heeft aangevoerd dat hij het Nederlanderschap bezit en ter vaststelling hiervan een verzoekschrift zal indienen bij de rechtbank 's-Gravenhage. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder ten aanzien hiervan terecht overwogen dat niet van een dergelijk verzoek is gebleken, noch is aangetoond dat eiser daadwerkelijk het Nederlanderschap bezit. Derhalve is niet voldaan aan het artikel 3.71, tweede lid, onder g, Vb 2000.

2.6. Ingevolge artikel 16, tweede lid, Vw 2000 kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld over de toepassing van de gronden, bedoeld in het eerste lid. Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, Vb 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een mvv.

2.7. Verweerder kan ingevolge het vierde lid van artikel 3.71 Vb 2000 het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (toepassing van de zogenoemde hardheidsclausule). Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de hardheidsclausule (TK 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 108-109) blijkt dat de daarin neergelegde bevoegdheid van de minister bedoeld is als discretionair van aard en beperkt van omvang. Gevallen, waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal worden tegengeworpen, zijn bij en krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien. In een brief van de staatssecretaris aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 19 september 1997 (TK 1997-1998, 24 544, nr. 16, blz. 1) is voorts voor de uitoefening van die bevoegdheid als beleidsuitgangspunt gekozen dat een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke gevallen wordt gehonoreerd. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraken van 26 juni 2003 in zaak no. 200301866/1, JV 2003/257 en 18 juli 2003 in zaak no. 200303381/1), ligt het op de weg van de desbetreffende vreemdeling om de

aan zijn beroep op de hardheidsclausule ten grondslag liggende individuele feiten en omstandigheden te stellen en aannemelijk te maken.

2.8. De rechtbank is van oordeel dat hetgeen door eiser naar voren is gebracht, niet dient te worden gekwalificeerd als een dusdanig uitzonderlijke omstandigheid dat toepassing van het mvv-vereiste leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. De rechtbank overweegt daartoe dat eisers stelling dat zijn moeder ziek is, niet door objectieve en verifieerbare bescheiden wordt ondersteund. Hoewel hij daar door verweerder in de primaire beschikking op is gewezen, heeft eiser tot op heden geen bescheiden, naast de twee recepten van een Turkse gynaecoloog, overgelegd. Uit deze recepten blijkt echter niet, zoals eiser heeft gesteld, dat zijn moeder zodanig ziek is dat zij niet voor eiser kan zorgen. Ten slotte is de rechtbank van oordeel dat uit de gestelde volledige arbeidsongeschiktheid van eisers vader niet worden afgeleid dat zijn vader niet in staat zou zijn om eiser naar Turkije te vergezellen. Temeer nu zijn vader reeds vanaf 1983 arbeidsongeschikt is en tijdens het gehoor voor de ambtelijke commissie heeft verklaard gewoonlijk ieder jaar gedurende 8 weken in Turkije te verblijven. Voorts heeft eisers vader zijn zoon zelf met de auto opgehaald in Turkije, dus niet valt in te zien waarom zijn vader nu eiser niet naar Turkije zou kunnen vergezellen om aldaar met hem de aanvraag van een mvv af te wachten. Daarbij merkt de rechtbank voorts nog op dat een dergelijke aanvraag, volgens verweerder, gesteld dat aan alle voorwaarden voor de beoogde verblijfsvergunning wordt voldaan, circa drie maanden zal duren.

2.9. Ten aanzien van eisers stelling dat de bestreden beschikking in strijd met artikel 8 EVRM en met artikel 2, 9 en 10 IVRK is genomen oordeelt de rechtbank als volgt. Bij de vraag of het mvv-vereiste aan eiser dient te worden tegengeworpen is geen ruimte voor de beoordeling of het bepaalde in artikel 8 EVRM daaraan in de weg staat. Niet gebleken is dat het door de ABRS ingenomen standpunt inmiddels is verlaten. De rechtbank verwijst in dat verband naar de uitspraak van de ABRS van 25 januari 2006 (LJN: AV1018).

2.10. Naar het oordeel van de rechtbank kan het beroep van eiser op het IVRK evenmin slagen. Noch uit de tekst, noch uit de wordingsgeschiedenis van het IVRK valt af te leiden dat ingevolge de bepalingen van dit verdrag, voor zover rechtstreeks toepasselijk, voor de Nederlandse staat verplichtingen bestaan die verder gaan dan hetgeen reeds is neergelegd in de Nederlandse regelgeving en het beleid ter zake van gezinsvorming en -hereniging. Evenmin is gebleken dat met dit verdrag is beoogd een uitbreiding te geven aan de verplichtingen die uit artikel 8 EVRM voortvloeien. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraak van de Rechtseenheidkamer van deze rechtbank van 5 september 1997 (Awb 97/5074, RV 1997, 23).

2.11. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet voldoet aan de voorwaarden voor verlening van de gevraagde verblijfsvergunning.

2.12. Met betrekking tot de grief van eiser dat hij gehoord had moeten worden op bezwaar overweegt de rechtbank het volgende. Het horen vormt een belangrijk onderdeel van de bezwaarschriftprocedure en daarvan kan slechts moet toepassing van artikel 7:3 Awb worden afgezien, indien naar objectieve maatstaven bezien, op voorhand redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een andersluidend besluit. Hetgeen eiser naar voren heeft gebracht rechtvaardigde, naar het oordeel van de rechtbank, de conclusie van verweerder dat reeds aanstonds buiten twijfel was dat zijn bezwaarschrift ongegrond was. Verweerder heeft dan ook van horen mogen afzien.

2.13. Het beroep is derhalve ongegrond.

2.14. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. R.L. Vucsán en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. F.J. Tinga als griffier op 3 april 2007.

De griffier is buiten staat
de uitspraak te ondertekenen.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht, één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:

10 APR 2007

Advocaten en Procureurs

Mr. L. Louwerse
 Mr. R.A. van der Velde
 Mr. H.J. Veen
 Mevr. Mr. P.C. Smit
 Mevr. Mr. S. Sewnath
 Mr. S.F.J. Smeets
 Mr. R.J.J. Flantua
 Mr. D.C. Vlieland
 Mr. W. Hendrickx
 Mr. E. Osinga
 Mr. R.P. van der Graaf
 Mr. I. Özkara.

Chef de Bureau:
 Mevr. N.P. Bol

Vestiging Arnhem:
 Mr. B.P.J. van Riel LL.M.
 Mr. J.A. Schadd

PER TELEFAXNR.: 070 - 365 13 80

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
 van de Raad van State
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 's Gravenhage (FALK)

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
01 MEI 2007	
ZAAKNR.	3032
AAN:	VI
BEHANDELD DOOR:	PAR: ..

Utrecht, 27 april 2007

1528-A

Onze ref. : 20704098 IO/O
 Inzake : /HB

Hoogedelgestreng College,

Namens de heer ., geboren op ., van Turkse nationaliteit, hierna te noemen appellant, te dezer zake domicilie kiezende te Utrecht aan de Biltstraat 110-112 (Postbus 13273, 3507 LG) ten kantore van advocaat en procureur Mr. I. Özkara, wordt verklaard onderhavig hoger beroep namens appellant in te dienen tegen bijgevoegde uitspraak van de rechtbank te 's Gravenhage, zittinghoudende te Groningen van 3 april 2007 verzonden op 10 april 2007 onder nummer Awb 05/55320. Ik ben door appellant daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd. Een en ander omschreven in artikel 70 VV 2000.

Appellant is van mening, dat bij afweging van alle betrokken belangen de rechtbank te 's Gravenhage, zittinghoudend te Groningen, niet tot de thans bestreden uitspraak heeft kunnen komen.

Appellant kan zich niet verenigen met de uitspraak van de rechtbank Groningen, vreemdelingenkamer van 3 april 2007, verzonden op 10 april 2007 onder Awb nummer 05/55320.

Het hoger beroepschrift berust op de navolgende grieven.

GRIEF 1

Appellant is van mening dat het namens hem ingediende hoger beroepschrift ingediend kan worden nu de door hem aangevoerde grieven vragen opwerpen die in het belang zijn van de

rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming en in algemene zin beantwoording behoeven.

Appellant klaagt over hetgeen de Rechtbank ;s- Gravenhage, zittinghoudende te Groningen, vreemdelingenkamer, heeft overwogen in rechtsoverweging 2.4 niet in stand mag blijven.

Ten onrechte in de visie van appellant wordt door de Rechtbank overwogen dat de vader van appellant weliswaar de Nederlandse nationaliteit heeft en hiermee EU- onderdaan is, maar geen gemeenschapsonderdaan is in de zin van de Vreemdelingenwet. De rechtbank heeft overwogen dat een beroep op de richtlijn 2003/ 86 EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging derhalve niet tot een ander oordeel kan leiden.

Appellant geeft daartoe het navolgende te kennen.

Allereerst merkt appellant op dat de mindere gunstige behandeling van Nederlanders dan derdelanders in strijd is met artikel 1 van de Grondwet. Voorts merkt appellant op dat de vader van appellant naast de Nederlandse nationaliteit ook de Turkse nationaliteit bezit en mede hierdoor de vader ook als gemeenschapsonderdaan is aan te merken, aangezien hij als Turkse staatsburgers rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht (Associatie EEG-Turkije) een verblijfsrecht ontleent.

Derhalve is in de visie van appellant ten onrechte door de Rechtbank aangegeven dat de vader van eiser geen beroep kan doen op het gemeenschapsrecht voor verblijf van familie- of gezinsleden.

GRIEF 2

Appellant klaagt over hetgeen de Rechtbank ;s- Gravenhage, zittinghoudende te Groningen, vreemdelingenkamer, heeft overwogen in rechtsoverweging 2.10 niet in stand mag blijven

Ten onrechte in de visie van appellant wordt door de rechtbank overwogen dat noch uit de tekst, noch uit de wordingsgeschiedenis van het IVRK valt af te leiden dat ingevolge de bepalingen van dit verdrag, voor de Nederlandse staat verplichtingen bestaan die verder gaan dan hetgeen reeds is neergelegd in de Nederlandse regelgeving en het beleid ter zake van gezinsvorming en – hereniging.

Appellant geeft daartoe het navolgende te kennen

Ingevolge artikel 3 van het Internationaal Verdrag Rechten van het Kind is van belang dat de belangen van de minderjarige voorop dienen te staan, waarbij appellant van mening is dat schending van het Internationaal Verdrag plaatsvindt. Appellant is van mening dat door niet te berusten in zijn verblijf middels afgifte van een machtiging tot voorlopig verblijf de belangen van het minderjarige kind zijn achtergesteld. Ingevolge voornoemd artikel 3 Internationaal Verdrag Rechten van het Kind is voorts nog van belang dat ingevolge artikel 27 lid 3 de

verdragsluitende partijen voorwaarden dienen te scheppen waarbinnen de belangen van het kind daadwerkelijk tot uitdrukking kunnen komen. Tevens is appellant van mening dat rechtstreekse werking toekomt aan het Internationaal Verdrag in het kader van de uitspraak van het Hof van Justitie EG van 27 juni 2006 gewezen onder C-540/03 (JV 2006/313). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft hierbij verduidelijkt dat het bij zijn analyse onder andere rekening houdt met de leeftijd van de betrokken kinderen, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij van verwanten afhankelijk zijn, deze aspecten dienen in de visie van appellant daadwerkelijk bij de overwegingen te worden betrokken hetgeen volgens hem niet heeft plaatsgevonden.

Gelet op het vorenstaande, wordt verzocht aan uw afdeling Rechtspraak het hoger beroepschrift gegrond te verklaren en de uitspraak van de Rechtbank te Groningen te vernietigen.

Advocaat-Gemachtigde.

Gefleuve de voor dit beroepschrift verschuldigde griffierechten ten laste van onze rekening courant te brengen: PFZ/201171.

* Correspondentie uitsluitend naar Postbus 13273, 3507 LG Utrecht *
* Biltstraat 110-112 * 3572 BJ Utrecht * Telefoon: 030-2733122 * Telefax: 030-2735311 *
* Vestiging Arnhem bereikbaar onder Telefoonnummer 026-3549949 * Telefaxnummer 026-3549959 *
* St. Derdengelden 41.36.72.794 *